

Arrest

nr. 230 564 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DETHIER die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 30 januari 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat uit verzoekers' verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat verzoekers sinds 15 maart 2017 subsidiaire bescherming genieten in Spanje.

Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij Spanje hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers' basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, zijn, zo luidt het voorts, in Spanje gegarandeerd en hun levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

3.1. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar arrest nr. 207 875 van 20 augustus 2018 waarbij de Raad de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" die het Commissariaat-generaal eerder op 23 april 2018 in hunnen hoofde nam, werden vernietigd.

Bij voormeld arrest werd reeds vastgesteld en heden blijkt (uit de gegevens vervat in het administratief dossier) nog steeds dat verzoekers in Spanje internationale bescherming hebben verzocht en dat Spanje hen op 15 maart 2017 de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend (zie het schrijven van 11 september 2017 uitgaande van het Dublinkantoor van de Spaanse Dienst voor Internationale Bescherming waarin te kennen wordt gegeven dat Spanje niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers hun verzoek tot internationale bescherming omdat verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje reeds de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen).

3.2. Thans wordt in de bestreden beslissingen (met betrekking tot de geldigheid van verzoekers' in Spanje verleende subsidiaire beschermingsstatus) gesteld dat "Waar de Raad in datzelfde annulatiearrest evenwel poneert dat in het administratief dossier niet kan worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus die u op 15 maart 2017 in Spanje werd verleend, heden nog steeds geldig is dan wel verlengd kan worden evenals erop wijst dat in het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd waaruit blijkt dat de internationale bescherming die u werd verleend voor een onbeperkte periode geldt, dient vooreerst te worden onderstreept dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt.

Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niét het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.

Dat de verleende beschermingsstatus primeert op de daaraan gerelateerde verblijfstitel en er hieromtrent een onderscheid gemaakt dient te worden, wordt overigens bevestigd in een arrest van de Raad van State in Nederland die oordeelde dat "het verlopen van de verblijfstitel voorts niet met zich

[meebrengt] dat niet langer sprake is van afdwingbare subsidiaire bescherming. Zo volgt uit onder meer artikel 20, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn dat de voordelen [...] verbonden zijn aan de verleende vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus en niet aan de verblijfstitel. [...] [Z]olang de aan de vreemdeling verleende status niet is ingetrokken of beëindigd deze vreemdeling, ook als hem zijn verblijfstitel is ontnomen, internationale bescherming geniet en uit hoofde hiervan het recht behoudt op de voordelen die [...] de Kwalificatierichtlijn hem biedt, waaronder begrepen het recht op bescherming tegen refoulement, alsook het recht op toegang tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg en huisvesting" (zie RvS, zaaknummer 201607681/1/V3 van 9 mei 2017, randnummers 5.1.1 en 5.1.2).

Bijaldien kan er met recht en op goede gronden vanuit gegaan kan worden dat de beschermingsstatus die u in Spanje verleend werd geldig is behoudens zou blijken dat deze inmiddels zou zijn ingetrokken of opgeheven. Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel over géén enkele concrete aanwijzing in deze zin, noch wordt zulks door u aangevoerd of aangetoond met dwingende argumenten, concrete gegevens of enig verifieerbaar element. Hierbij moet worden onderstreept dat ook de Raad reeds oordeelde dat, waar nog kan worden aangenomen dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° weliswaar bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan zoals in casu, het aan u - die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt - persoonlijk toekomt om aan te tonen dat u niet op deze bescherming kan rekenen (zie RvV 24 oktober 2018, nr. 211 433, randnummer 16.3 ; RvV 30 oktober 2018, nrs. 211 801, 211 791, 211 793, 211 797, onder randnummer 31.3), waar u in voorliggend geval zoals gezegd faalt.

Voor zover de kritiek in het annulatiearrest dat de Raad in uw zaak geveld heeft, betrekking heeft op de vraag of u actueel nog beschikt over een geldige verblijfstitel of verblijfsdocument, gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus die u in Spanje werd verleend, betreft dit in wezen een andere kwestie en komt het óók te dezen aan u toe om – gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u actueel nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje geniet – op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van (eventueel) verlopen verblijfstitels desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten, waar uit de notities van het persoonlijk onderhoud reeds blijkt dat u géén gewag maakt van noch enig materieel begin van bewijs aanbrengt van het gegeven als zou er bijvoorbeeld effectief sprake zijn van enige verlopen verblijfstitel, van het gegeven dat u desgevallend geprobeerd hebt om zich in regel te stellen of hierbij op obstakels zijn gestoten,...

Met betrekking tot zulk een verblijfsvergunning verbonden aan internationale bescherming, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat de bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot internationale bescherming verleend in Spanje, vermelden dat zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat er zich in de praktijk geen systematische moeilijkheden stellen wat betreft de afgifte en vernieuwing van dit type verblijfsvergunning. Met betrekking tot de stappen die begunstigden van internationale bescherming moeten ondernemen bij de Spaanse burgerlijke stand, geeft het rapport aan dat zij dezelfde procedures volgen als de nationale onderdanen en dat zij bijgevolg op gelijke voet behandeld worden ongeacht hun statuut. Er worden geen obstakels waargenomen in de praktijk wat betreft de burgerlijke registratie. Bovendien kunnen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden vragen dat er hen een vergunning van langdurig ingezetene afgeleverd wordt na een periode van 5 jaar die gedekt wordt door hun vergunning als vluchteling of subsidiair beschermd en voor zover zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Daarbovenop kunnen erkende vluchtelingen in Spanje een nationaliteitsaanvraag indienen na 5 jaar, subsidiair beschermden na 10 jaar (zie: AIDA/ECRE, Spain, Content of International Protection, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain/content-international-protection>). In het licht van de internationale bescherming die u in Spanje werd verleend en rekening houdend met de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, kan derhalve worden afgeleid dat niets u verhindert om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, om er de u verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat u subsidiaire bescherming werd verleend door de bevoegde Spaanse instanties op 15 maart 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is.

Gelet op wat voorafgaat, kan op goede gronden en met recht toepassing gemaakt worden van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die reeds dergelijke bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in deze lidstaat geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem

al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op het lijden van ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.”

Verzoekers werpen geen ander licht op deze pertinente overwegingen van het Commissariaat-generaal. De Raad onderstreept dat onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zouden beschikken, noch tonen zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en er hun (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid hiervan, niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen.

3.3. De Raad benadrukt en het staat genoegzaam vast dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Spanje. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het opvragen van de Spaanse beslissing tot de toekenning van internationale bescherming, of door bijvoorbeeld te informeren naar en de verblijfsdocumenten in Spanje op te vragen, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

De vraag of verzoekers actueel nog over een geldige verblijfstitel of geldig verblijfsdocument beschikken, gekoppeld aan de subsidiaire beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend, betreft derhalve, zoals door het Commissariaat-generaal eveneens wordt aangestipt, een andere kwestie. Het komt te dezen aan verzoekers toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds een internationale beschermingsstatus in Spanje genieten, op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van een (eventueel verlopen) verblijfstitel desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten, waar zij echter in gebreke blijven.

3.4. Verzoekers wijzen voorts in hun verzoekschrift o.a. op “het feit dat hun paspoorten (stukken 6) – de enige documenten waarmee de Spaanse autoriteiten hen kunnen identificeren – niet langer geldig zijn. Zonder een geldig reisdocument kunnen verzoekers ook geen vliegtuig- of busticket kopen om naar Spanje terug te keren.”

In de verweernota van het Commissariaat-generaal wordt in dit verband evenwel op goede grond vastgesteld: “Voor zover verzoekende partijen poneren dat hun Syrische paspoorten inmiddels verlopen zijn en zij bijgevolg geen ticket voor vliegtuig of bus kunnen kopen om naar Spanje terug te keren, antwoordt verweerder dat verzoekers aan de hand van een dergelijke algemene bewering géénszins aantonen dat zij in voorkomend geval daadwerkelijk verhinderd zijn om terug toegang tot het Spaanse grondgebied te verkrijgen en zich onder de hen daar verleende bescherming te stellen. Verzoekende partijen tonen in dit verband géénszins met concrete en verifieerbare elementen aan dat er hen überhaupt geen mogelijkheden ter beschikking staan om zich mits het vervullen van de nodige administratieve verrichtingen via de bevoegde instanties in Spanje of desgevallend via de diplomatieke vertegenwoordiging in België in regel te stellen om hun reismodaliteiten te vervullen. Verweerder voegt hier volledigheidshalve aan toe dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om a priori enig onderzoek te verrichten, daar er slechts één enkele voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat de verzoeker “reeds

internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie" ; dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde (zie ook RvV 6 juli 2018, nr. 206 602). Verweerder wijst er in dit verband volledigheidshalve nog op dat de Raad in het annulatiearrest gewezen in hoofde van verzoekende partijen overigens reeds heeft geoordeeld dat "(d)e vraag stelt zich immers niet of verzoekende partijen (...) kunnen terugkeren naar Spanje, waar hen op 15 maart 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend".

Uit niets blijkt overigens en verzoekers, die heden reeds een tweetal jaar in België verblijven, tonen niet aan dat zij zich al hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij de Spaanse diplomatieke instellingen in België, omtrent de terugkeermogelijkheden naar Spanje.

3.5. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Spanje werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Deze motieven worden door verzoekers in het verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij in Spanje geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Spanje als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts stelt het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoekers moeten dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij IB genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.6. Waar verzoekers verder aanvoeren dat de namen van hun twee kinderen niet vermeld staan op de documenten afgeleverd door het Onderdirectoraat-generaal van Internationale bescherming van het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, merkt de Raad vooreerst op dat het kind –in zijn of haar belang- de (verblijfs)status volgt van zijn ouders. Betreffende de status en situatie van het jongste kind R.K.K., geboren te Luik op 1 november 2017, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie, dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie of concrete en valabele elementen bij waaruit zou blijken dat hun kindjes in Spanje van internationale bescherming verstoken zouden blijven.

3.7. Tot slot wijst de Raad erop dat in zoverre "verzoekers menen dat het CGVS de kracht van gewijsde van het annulatiearrest heeft geschonden" in de verweernota dienaangaande pertinent wordt opgemerkt als volgt:

"Waar de Raad in voorliggend geval een annulatiearrest gewezen heeft daar "in het administratief dossier kan evenwel niet worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus die verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje hebben verkregen, heden nog steeds geldig is dan wel verlengd kan worden" en de Raad er dienaangaande nog op wijst dat "in het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd waaruit blijkt dat de internationale bescherming die werd toegekend aan verzoekende partijen voor een onbeperkte periode geldt", antwoordt verweerder dat de bestreden beslissingen zich

géénszins zonder meer beperken tot hetgeen reeds door de Raad beslecht werd doch bijkomende elementen aanreiken in aanvulling op het terminologische onderscheid tussen een internationale beschermingsstatus en daaraan gekoppelde verblijfstitel enerzijds, evenals wat betreft de geldigheid of duur van beide aspecten anderzijds (in laatstgenoemd verband, zie met name: AIDA/ECRE, Spain, Content of International Protection, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain/content-international-protection>). Verweerder betwist zodoende dat de grond van onderhavig beroep identiek is aan hetgeen het voorwerp heeft uitgemaakt van de beroepsprocedure die aanleiding heeft gegeven tot het annulatiearrest, waardoor verzoekende partijen niet aantonen dat er sprake zou zijn van een schending van het gezag van gewijsde.”

Verwerende partij kan worden bijgetreden in deze zienswijze en argumentatie, gelet ook op de nieuw bijgebrachte informatie en elementen. Wat betreft de draagwijdte van het gezag van gewijsde van dergelijke vernietigingsarresten van de Raad, is de commissaris-generaal na de vernietiging van zijn beslissing, gehouden opnieuw op te treden, maar er wordt hem daarbij een discretionaire bevoegdheid gelaten voor wat betreft de inhoud van zijn handelen. De verplichting tot optreden belet aldus niet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de nieuwe beslissing.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 september 2019, voeren verzoekende partijen aan dat hun jongste kind in België geboren is en dat de kinderen werden ingeschreven op de bijlage van de moeder. Verzoekende partijen wijzen om die reden naar artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet en stellen dat het niet-ontvankelijk verzoek dan ook voor de kinderen geldt. Verzoekende partijen menen dat echter de voorwaarden niet zijn vervuld voor de toepassing van dit artikel aangezien het kind dat in België geboren is geen bescherming heeft gekregen in Spanje. Om die reden verwijzen verzoekende partijen naar het arrest 227 280 van 10 oktober 2019 waarbij de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal werd vernietigd. Tot slot wijzen zij erop dat zij 2 minderjarige kinderen hebben, om die reden zeer kwetsbaar zijn en geen huisvesting en gezondheidszorg zullen krijgen in Spanje.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Met betrekking tot de situatie van hun twee minderjarige kinderen verwijst de Raad vooreerst naar de grond in de beschikking van 16 september 2019 waar wordt opgemerkt:

“3.6. Waar verzoekers verder aanvoeren dat de namen van hun twee kinderen niet vermeld staan op de documenten afgeleverd door het Onderdirectoraat-generaal van Internationale bescherming van het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, merkt de Raad vooreerst op dat het kind –in zijn of haar belang- de (verblijfs)status volgt van zijn ouders. Betreffende de status en situatie van het jongste kind R.K.K., geboren te Luik op 1 november 2017, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie, dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie of concrete en valabele elementen bij waaruit zou blijken dat hun kindjes in Spanje van internationale bescherming verstoken zouden blijven.”

Wat betreft het oudste kind van verzoekende partijen, hun zoontje J. die korte tijd samen met zijn ouders in Spanje verbleef tijdens hun procedure in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aldaar, werd er dus eerder al op gewezen dat deze de (verblijfs)status van zijn ouders volgt, aan wie in Spanje internationale bescherming in de vorm van de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zoals eerder aangegeven, volgt het kind het beschermingsstatuut van zijn ouders, en verzoekende partijen tonen niet aan dat dit niet het geval is.

In de verweernota van 22 februari 2019 werd in dit verband eerder opgemerkt: *“Met betrekking tot het argument van verzoekende partijen dat de namen van hun twee kinderen niet vermeld worden op de documenten afgeleverd door het Onderdirectoraat-generaal van Internationale Bescherming van het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, en het Commissariaat-generaal zich klaarblijkelijk niet de moeite getroost heeft om de Spaanse autoriteiten te vragen of hun jongste kind R.(...), geboren te Luik op 1 november 2017, dezelfde status zou genieten als de status die verzoekers midden maart 2017 werd verleend, merkt verweerder vooreerst op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het oudste kind van verzoekers, d.i. A.(...) J.(...) geboren op 21 januari 2016 en ingeschreven op de bijlage van tweede verzoekende partij, en die samen met verzoekende partijen in Spanje vertoefde ten tijde van de procedure die zij er doorlopen hebben, eenzelfde status geniet. Net zoals in België vermoed wordt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, dit verzoek eveneens indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en zulk een vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek wordt genomen (zie artikel 57/1, § 1 Vreemdelingenwet), kan immers worden verondersteld dat dit in Spanje naar analogie gebeurt. In dit verband is overigens artikel 7.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) relevant, daar óók Spanje gebonden is door deze Procedurerichtlijn en uit genoemd artikel volgt dat de uitkomst van het verzoek in hoofde van een minderjarige, of deze nu een verzoek in eigen naam gedaan heeft dan wel via diens ouders, in beginsel in lijn zal liggen met de uitkomst van het verzoek van diens ouders. Verzoekers brengen alvast geen concrete of verifieerbare elementen aan die op het tegendeel wijzen, doch beperken hun argumentatie integendeel tot de eventuele status en situatie van hun jongste kind R.(...), geboren in België op 1 november 2017, i.e. nadat zij Spanje verlaten hebben en een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend.”*

Verzoekende partijen, die overigens verkeerdelijk voorhouden dat hun beide kinderen op de bijlage van de moeder, in casu tweede verzoekende partij, werden ingeschreven, terwijl enkel hun oudste kindje op de bijlage 26 van de moeder vermeld staat (zie administratief dossier moeder, stuk 13 ‘bijlage 26’ van 1 augustus 2017), werpen hier geen ander licht op.

Bovendien dient, net zoals eerder in de beschikking van 16 september 2019 werd opgemerkt, met betrekking tot de situatie van beide zeer jonge kinderen van verzoekende partijen en dus ook wat hun jongste kindje R.K.K. betreft dat op 1 november 2017 in België werd geboren, te worden gewezen op de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht

op eenheid van familie, en waaruit blijkt dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekende partijen brengen (nog steeds) geen andersluidende informatie of concrete en valabele argumenten bij waaruit zou blijken dat hun kinderen, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, in Spanje van internationale bescherming verstoken zullen blijven.

Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar een vernietigingsarrest van de Raad van 10 oktober 2019 dient er op gewezen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848).

De Raad stipt aan en wijst er opnieuw op dat verzoekende partijen op 1 augustus 2017 in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Daar uit informatie verkregen van de Spaanse autoriteiten blijkt en genoegzaam vaststaat dat verzoekende partijen eerder op 15 maart 2017 internationale bescherming hebben verkregen in Spanje, is het Commissariaat-generaal zodoende tegemoet gekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het *in casu* door verzoekende partijen ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de hen vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie zij het ouderlijk gezag uitoefenen, -voor/door hun minderjarige kinderen werd geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling ingediend-, neemt niet weg en belet niet dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekende partijen, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming genomen, rechtsgeldig toepassing kon maken en op correcte wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gelet op de internationale bescherming die verzoekende partijen genieten in een andere lidstaat van de EU, met name Spanje.

4.2.2. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij 2 minderjarige kinderen hebben, om die reden zeer kwetsbaar zijn en geen huisvesting en gezondheidszorg zullen krijgen in Spanje, zonder evenwel *in concreto* in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 16 september 2019 opgenomen grond, waarbij in navolging van de commissaris-generaal in diens bestreden beslissing wordt vastgesteld en geconcludeerd dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Spanje werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoekende partijen laten geheel na een ander licht te werpen op de vaststellingen die also doen oordelen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS